

.....

KRIMIROMÁNHOST

LARS
KEPLER
SVĚDKYNĚ
OHNĚ

LARS KEPLER

SVĚDKYNĚ OHNĚ

LARS KEPLER

SVĚDKYNĚ OHNĚ

.....

BRNO 2012

Lars Kepler
Eldvittnet

Copyright © Lars Kepler, 2011

Translation © Azita Haidarová, 2012

First published by Albert Bonniers Förlag,
Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement
with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden

Cover illustration © Hummingbirds, Stockholm

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2012
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-814-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-815-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-816-1 (Formát PDF pro čecky)

ISBN 978-80-7294-817-8 (Formát MobiPocket)

*„...a všichni lháři najdou svůj úděl
v jezeře, kde hoří oheň a síra.“*

Zjevení Janovo, 21,8

Médium je osoba nadaná paranormálními schopnostmi, která dokáže vnímat fakta a spojitosti vymykající se možností oficiální vědy.

Některá média při spiritistických seancích zprostředkovávají kontakt s duchy zemřelých, jiná předpovídají budoucnost, například z tarotových karet.

Snaha spojit se s bytostmi z onoho světa je stará jako lidstvo samo; již tisíc let před Kristem se izraelský král Saul pokoušel s pomocí věštkyně vyvolat ducha proroka Samuela, aby ho požádal o radu.

Policejní týmy na celém světě využívají při komplikovaných vyšetřováních rad různých psychotroniků a senzibilů. Ačkoli k podobné spolupráci dochází několikrát za rok, neexistuje jediný doklad o tom, že by médium přispělo k vyřešení případu.

Elisabet Grimová je jednapadesátiletá žena s prošedivělými vlasy a veselýma očima. Když se usměje, jeden přední zub jí nepatrně vyčnívá před ostatními.

Pracuje jako ošetřovatelka v Birgittině dvoře, Středisku speciální výchovné péče pro mládež, ležícím severně od Sundsvallu. Jedná se o soukromé zařízení pro osm dívek mezi dvanácti a sedmnácti lety, které sem byly umístěny na základě zákona o výkonu ústavní nebo ochranné výchovy.

Mnohé pacientky jsou drogově závislé, téměř všechny trpí poruchou příjmu potravy a mají sklony k sebepoškozování, většina z nich je navíc velice agresivní.

Střediska speciální výchovné péče jsou vlastně jedinou alternativou k uzavřeným psychiatrickým oddělením se zamřížovanými okny a strážným hlavním vchodem. Další instancí je obvykle věznice pro dospělé a soudně nařízená ústavní péče. Birgittin dvůr je jednou z mála světlých výjimek; usiluje především o to, aby jeho svěřenky mohly časem přejít na otevřené oddělení.

V Birgittině dvoře končí samé hodné holky, říkává Elisabet Grimová.

Ošetřovatelka sáhne po posledním dílku tmavé čokolády a strčí si jej do úst. Na jazyku jí zalechtá hořkosladká chuť.

Ramena se jí pomalu uvolňují. Vše začalo dobře, ale nakonec to byl dost perný večer. Dopoledne škola, po obědě hry a koupání v jezeře.

Po večeri odjela hospodyně domů a Elisabet zůstala s děvčaty sama.

Zdravotnický koncern, který Birgittin dvůr vlastnil, prodal zařízení holdingu Blancheford a o čtyři měsíce později došlo ke snížení stavu personálu.

Dívky se do deseti hodin dívaly na televizi. Elisabet seděla v kanceláři a snažila se dohnat sepisování osobních posudků,

na které přes den nevybyl čas, když vtom zaslechla vztekly křik. Vběhla do obývacího pokoje a hned jí bylo všechno jasné: Miranda napadla malou Tuulu. Ječela na ni, že je kráva a kurva, shodila ji z pohovky a kopala ji do zad.

Elisabet si na Mirandinu agresivitu už zvykla. Odtrhla ji od Tuuly a zařvala na ni, že takovéhle chování tu trpět nebude. Miranda jí namísto odpovědi vlepila facku. Elisabet děvče beze slova odvedla do kanceláře a pak rovnou na samotku.

Popřála Mirandě dobrou noc, dívka však neodpověděla. Seděla na posteli a zarytě zírala do země. Když ošetřovatelka zavřela a zamkla dveře, Mirandiny rty se zvlhnily záludným úsměškem.

Elisabet měla původně na programu pohovor s novou pacientkou Vicky Bennetovou, ale kvůli rvačce Mirandy s Tuulou na něj nezbyl čas. Vicky ji na to nenápadně upozornila, když se však dozvěděla, že z rozhovoru pro tentokrát nic nebude, nesmírně ji to rozrušilo. Rozbila šálek na čaj a střepem si pořezala břicho a zápěstí.

Elisabet našla dívku s obličejem v dlaních, po ruku se jí řinula krev.

Naštěstí šlo jen o povrchová zranění. Vyčistila Vicky škrábane na břicho a přelepila je náplastí, zápěstí jí ovázala gázou, těšila ji, laskavě ji nazývala malou holčičkou. Nakonec se děvče trošičku pousmálo. Elisabet jí již třetí večer po sobě podala před spaním deset miligramů silného hypnotika.

Všechny dívky již spí, v Birgittině dvoře panuje klid a mír. V okně kanceláře svítí lampa. Svět za sklem se zdá být ponořen do černočerné tmy.

Elisabet sedí u počítače, na čele hlubokou vrásku, a píše zprávu o večerních událostech.

Před půlnocí si uvědomí, že si nevzala prášek na spaní, svou drogu, jak žertem říkává. Noční služby a nepravidelný denní režim jí narušily spánek. Kolem desáté večer pravidelně užívá desetimiligramovou tabletku stilnoxu, zhruba v jedenáct usne jako nemluvně a dopřeje si několik hodin nerušeného odpočinku.

Les halí zářijová noc, hladina Nebeského jezera se stále leskne jako perleť.

Elisabet konečně vypne počítač a spolkne prášek. Přitáhne si svetr těsněji k tělu a dostane chuť na sklenku červeného. Zatouží po vlastní posteli; uvelebila by se v ní s knížkou a vínem, četla by si, upíjela a povídala si s Danielem.

Co naplat, dnes má službu a nezbývá jí než přenocovat v ložnici pro personál.

Najednou se na dvoře rozštěká hlídací pes Buster. Elisabet sebou trhne. Zvíře štěká tak zuřivě, až jí přeběhne mráz po zádech.

Je spousta hodin, už měla být v posteli. Touhle dobou bývá obvykle dávno v limbu.

Vypne počítač, pokoj potemní. Všude zavládne děsivé ticho. Elisabet vnímá zvuky, které působí její pohyby. Když vstane, sykne polstrování kancelářské židle, cestou k oknu slyší vrzání prkenné podlahy. Vyhlédne ven, v temném skle se však zrcadlí pouze její vlastní tvář, kancelář s počítačem a telefonem, zelenožluté vzory na stěnách.

Vtom si všimne, že se za ní pohnuly dveře.

Srdce jí poskočí. Dveře byly pootevřené na malou škvírku, teď jsou téměř dokořán. Určitě to byl průvan, namlouvá si Elisabet. Kachlová kamna v jídelně spotřebují spoustu vzduchu.

Pocítí podivný vnitřní neklid, tělem se jí rozlévá strach. Neodvažuje se obrátit, strnule zírá na odraz dveří v černém okně.

Počítač tichounce pípá.

Elisabet chce setřást nepříjemný pocit; natáhne ruku, zhasne lampu a otočí se.

Stropní světlo v chodbě ozařuje jídelnu a dveře do pokojů děvčat. Ošetřovatelka vyjde z kanceláře. Musí zkontrolovat, zda jsou zavřená dvířka u kamen. Vtom se od dívčích pokojů ozve šuškáání.

Elisabet stojí, ani nedutá, s nastraženými ušima hledí do chodby. Zprvu nic neslyší, pak se to ozve zas. Tichounké špitání, tak slabé, že mu lze sotva rozumět.

„Zakryj si oči, teď je řada na tobě.“

Elisabet bez hnutí upírá zrak do tmy, několikrát zamrká, ale nikoho nevidí.

Napadne ji, že některá z pacientek mluví ze spaní, ale najednou zaslechne neobvyklý zvuk, jako když na zem spadne pře-zrálá broskev. A pak znovu. Těžké a vlhké plesknutí. O podlahu zaskřípe noha stolu, následují další dvě mlaskavé rány.

Koutkem oka zaregistruje jakýsi pohyb. Jako by kolem proklouzl stín. Obrátí se. Dveře do jídelny se pomalu zavírají.

„Počkej!“ vyhrkne, ačkoli tuší, že je to jen průvan.

Rychle kráčí kupředu, vezme za kliku, ucítí zvláštní odpor. Na tváři ji zašimrá slabý závan větru, pak se dveře samy od sebe otevřou.

Elisabet vejde do jídelny. Smysly má zostřené, snaží se přehlédnout celou místnost. Poškrábaný stůl se slabě leskne. Elisabet váhavě pokračuje ke kachlovým kamnům, mosazná dvířka mihotavě odrážejí její pohyby.

Z rozžhavených průduchů sálá teplo.

Najednou to v kamnech zapraská a zašustí. Elisabet o krok ucouvne a vrazí do židle.

Pak se opět zklidní; v topeništi se rozpadlo žhavé poleno a bouchlo do dvířek. V místnosti není živá duše.

Ošetřovatelka se nadechne, vyjde z jídelny, zavře za sebou a vydá se do ložnice. V chodbě se zarazí a naslouchá.

Na dívčím oddělení je naprostý klid. Vzduch je prosycen nakyslým kovovým pachem. Elisabet pátrá očima po temné chodbě, pokouší se zachytit nějaký pohyb, všude je však jako po vymření. Přesto jí to nedá a zamíří k nezamčeným pokojům. Některé dveře jsou pootevřené, jiné zavřené.

Na pravé straně chodby se nacházejí toalety. Ve výklenku za nimi je izolace, kde spí Miranda. V šeru se rýsuje klíčová díрка.

Elisabet se zastaví a zatají dech. Odkudsi zaslechne pisklavý šepot. Kousek popojde a hlas umlkne.

„Koukejte být zticha,“ vyhrkne nazdařbůh do tmy.

Pak se ozve několik rychlých plesknutí. Elisabet se rozbuší srdce. Není snadné zvuky lokalizovat, ale připadá jí, jako by Miranda ležela v posteli a bosými chodidly kopala do zdi. Rozhodne se, že nahlédne do pokoje klíčovou dírkou. Vtom si všimne nezřetelné siluety stojící ve zšeřelém výklenku.

Zalapá po dechu a pomalu couvá. Tělo jí zaplaví nový pocit tíže, jako by se pohybovala pod vodou.

Okamžitě si uvědomí vážnost situace, ale strach ji zcela ochromí.

Po chvíli zavrže podlaha a Elisabet se probere ze strnulosti. Musí utéct, aby si zachránila život.

Temná postava prudce vyrazí vpřed.

Elisabet se otočí a dá se do běhu. Za sebou slyší kroky. Uklouzne po tkaném koberečku, narazí ramenem do zdi a utíká dál.

Něžný hlas ji vybídne, aby zůstala stát, ona však letí ke dveřím.

Rozrazí je, dveře se za ní s prásknutím zabouchnou.

V panické hrůze běží kolem vyšetřovny, rukama se opírá o stěny. Z háčku strhne zarámovanou úmluvu OSN o právech dítěte. Sklo křápně o podlahu. Konečně je u venkovních dveří, tápe po klice, stiskne ji a vyřítí se do chladného nočního vzduchu. Na schůdcích uklouzne. Upadne na kyčel, jedna noha zůstane zkroucená pod tělem. Kotník zabolí tak prudce, až vykřikne. Vleče se po trávníku, z domu slyší těžké kroky. Kousek se odplazí, z nohou se jí sesmeknou přezůvky. Pak zakvílí a vstane.

Buster se rozběhne přímo k ní, funí, kňučí, pobíhá kolem a štěká jako pomínutý. Elisabet se potácí přes temný dvůr vysypaný šterkem. Pes znovu spustí, nervózně a vystrašeně. Elisabet je jasné, že do lesa dojít nezvládne a další usedlost je příliš daleko — alespoň půl hodiny autem. Neví, kam se vrátit. Očima těká temnotou, pak se vplazí za sušírnu. Doškrábe se ke staré varně piva, rozechvělýma rukama otevře dveře, vlezte dovnitř a nehlučně za sebou zavře.

Bez dechu klesne na podlahu a šátrá po telefonu.

„Ach bože, ach bože...“

Telefon jí vyklouzne z nervózních prstů na zem, při nárazu z něj vypadne baterie. Elisabet chvatně sbírá části mobilu. Na dvoře zaskřípou kroky.

Elisabet zatají dech.

Krev jí horečně pulzuje žilami, v uších jí šumí, nízkým okénkem zírání do tmy.

Pes se rozštěká přímo před varnou. Buster za ní běžel až sem. Chňapá po klíče a skučí.

Elisabet se vplíží do rohu vedle zděného topeniště. Tiše jako myška zaleze za koš se dřevem a strká plochou baterii do telefonu.

Dveře varny se otevrou. Elisabet zděšeně vyjekne. Bez sebe hrůzou se plazí podél zdi, daleko však neuteče.

Objeví se holínky, strašlivá tvář a nakonec ruka s těžkým lesknoucím se kladivem. Temná postava k ní promlouvá.

Elisabet naslouchá, přikývne a skryje obličej v dlaních.

Stín zaváhá, pak se však sune přímo k ní. Nohou ji přitiskne k zemi a udeří. Elisabet ucítí palčivou bolest nad čelem. Před očima se jí zatmí. Pramínky krve stékají po uších a po krku něžně jako pohlazení.

Další rána ji zasáhne na stejném místě, hlava se zhoupne. Elisabet vnímá jen vlastní plíce nasávající kyslík.

Zmateně si pomyslí, jak je vzduch nádherně sladký, pak ztratí vědomí.

Další rány ani záškuby těla již necítí. Necítí, že jí vrah vytahuje z kapsy klíče od kanceláře a od samotky, neví, že bezvládně leží na podlaze, neví ani to, že po chvíli do varny vklouzne pes a olizuje krev z její roztráštěné hlavy, zatímco z ní pomalu vyprchává život.

Kdosi zapomněl na stole velké červené jablko, lesklé a lákavé. Co kdyby ho potají snědla? Pak bude jednoduše dělat, že o ničem neví, ignorovat všechny otázky a hloupé žvásty a tvářit se našťavaně.

Natáhne se po jablku a uchopí je do ruky. Vtom si uvědomí, že je úplně shnilé.

Prsty se zaboří do studené lepkavé dužiny.

Nina Molanderová trhne rukou a probudí se. Je pozdě v noci. Leží ve své posteli. Slyší jen psí štěkot na dvoře. To kvůli těm novým práškům se v noci budívá, protože musí jít na malou. Kotníky i nohy má napuchlé, ale bez léků to nejde. Jinak by znovu propadla depresi, ztratila by zájem o všechno kolem sebe a dokázala by jen ležet se zavřenýma očima a myslet na nejhorší.

Napadne ji, že by v životě neškodila trocha světla, něčeho, nač by se mohla těšit. Něčeho jiného, než jsou neustálé vtíravé myšlenky na smrt, na definitivní konec.

Odhrne pokrývku, spustí nohy na teplou dřevěnou podlahu a vyleze z postele. Nina je patnáctiletá dívka s rovnými světlými vlasy. Má podsaditou postavu, široké boky a mohutná prsa. Břicho jí obepíná bílá flanelová noční košile.

V Birgittině dvoře je ticho, chodbu ozařuje světelná cedule se zeleným nápisem *Nouzový východ*.

Pak zaslechne podivné špitání. Napadne ji, že si holky udělaly mejdan, ale jí se ani neobtěžovaly zeptat, jestli přijde.

Stejně bych se na ně vyprdla, pomyslí si.

Ve vzduchu je cítit pach vyhaslých kamen. Pes znovu zavuje. Podlaha na chodbě je studená. Nina dupe jako slon. Má chuť několikrát pořádně prásknout dveřmi na záchod, ať se z toho Almira třeba posere, ať po ní klidně hází vším, co jí přijde pod ruku.

Stará prkna zavržou. Nina pokračuje k toaletám. Pravým chodidlem šlápne do něčeho mokrého a zarazí se. Zpod dveří samoty, kde spí Miranda, se šíří temná louže. Nina zprvu jen strnule stojí, neví, co si počít, vtom si všimne, že v zámku je klíč.

To je divný.

Natáhne ruku po lesklé klice, stiskne ji, překročí práh a rozsvítí.

Všude je spousta krve — kape, leskne se a stéká.

Miranda leží na posteli.

Nina o pár kroků ucouvne. Ani neví, že se počůrala. Jednou rukou se opře o zeď, pohlédne na rudé šlápoty na podlaze a má pocit, že omdlí.

Otočí se, vletí do chodby, rozrazí dveře vedlejšího pokoje, rozsvítí, vrhne se k posteli a zatřeše Karolíně ramenem.

„Miranda je zraněná,“ zašeptá. „Myslím, že je zraněná.“

„Co děláš v mém pokoji?“ zeptá se Karolína a posadí se. „Copak ksakru nevíš, kolik je hodin?“

„Na podlaze u Mirandy je krev!“ vřeští Nina.

„Uklidni se.“

Nina sípavě oddechuje, hledí Karolíně do očí, chce ji přimět, aby její slova brala vážně. Zároveň ji překvapí zvuk vlastního hlasu a fakt, že má odvahu ječet tu v noci jako na lesy.

„Všude je krev!“

„Zmlkni už!“ zasyčí Karolína a vstane.

Ninin křik probudil ostatní dívky, z pokojů se ozývají hlasy.

„Tak se pojd' kouknout,“ vyzve ji Nina a úzkostně trhne rukama. „Miranda vypadá divně, musíš se na ni podívat, musíš...“

„Tak uklidniš se laskavě? Jasně že se tam podívám, ale jsem si jistá, že...“

Na chodbě někdo vykřikne. Byla to malá Tuula. Karolína vyběhne z pokoje. Tuula třesí oči na samotku. Pak se objeví Indie a škrábe se v podpaždí.

Karolína odtáhne Tuulu pryč, přesto však stačila zaregistrovat zakrvácené stěny a Mirandino bílé tělo. Zastoupí cestu Indii — žádná z nás už nepotřebuje vidět další sebevraždu, pomyslí si.

„Stalo se neštěstí,“ vysvětlí stručně ostatním. „Můžeš odvést holky do jídelny, Indie?“

„Je něco s Mirandou?“ zeptá se Indie.

„Jo, musíme vzbudit Elisabet.“

„Můžu si jít opláchnout obličej?“ ozve se Lu-Čchu.

„Jasně, a vezmi s sebou Tuulu.“

„Co se tu ksakru děje?“ chce vědět Almira.

„Nevíme,“ odvětí lakonicky Karolína.

Zatímco se Indie snaží odvelet děvčata do jídelny, Karolína se rozběhne ke dveřím ložnice pro personál. Ví, že Elisabet užívá prášky na spaní, spí jako dřevo a neslyší, když holky v noci lítají po chodbě.

Karolína zabuší ze všech sil na výplň a zvolá:

„Elisabet, probud' se!“

Žádná odpověď, z pokoje není slyšet ani hlásku.

Karolína projde kolem vyšetřovny ke kanceláři. Dveře jsou otevřené. Vstoupí do místnosti, popadne telefon a zavolá Danielovi, první osobě, která jí vytane na mysli.

Ve sluchátku to praská.

Do kanceláře vejdu Indie s Ninou. Nina se pohybuje trhavě, třese se po celém těle, rty bílé jako papír.

„Počkejte v jídelně,“ vyzve je krátce Karolína.

„Ale co ta krev? Vidělas tu krev?“ vyjekne Nina a strhne si strup z rány na pravé paži.

„Daniel Grim,“ ozve se unaveně v telefonu.

„To jsem já, Karolína, stalo se neštěstí, Elisabet spí, nemůžu ji probudit, tak jsem zavolala tobě, nevíme, co si počít.“

„Mám nohy od krve!“ křičí Nina. „Mám nohy od krve...!“

„Uklidni se!“ oboří se na ni Indie a táhne ji pryč.

„Co se stalo?“ zeptá se Daniel. Hlas má již bdělý a klidný.

„Miranda je na samotce, ale je tam spousta krve,“ odpoví Karolína a prudce polkne. „Nevím, co máme dělat...“

„Je vážně zraněná?“ vpadne jí do řeči Daniel.

„Myslím, že jo... ale...“

„Karolíno,“ přeruší ji Daniel. „Zavolám pohotovost a...“

„Ale co mám dělat já? Co mám...“

„Postarej se o Mirandu, pokud to půjde, a snaž se vzbudit Elisabet,“ odpoví Daniel.

Tísňová linka v Sundsvallu sídlí v třípatrové budově z červených cihel, která se nachází v Björneborgské ulici hned u parčíku. Jasmin obvykle zvládá noční služby bez problémů, ale dnes na ni padla neobvyklá únava. Jsou čtyři hodiny ráno, hodina vlků právě minula. Se sluchátky na uších sedí u počítače a fouká do šálku s černou kávou. V jídelně pokračuje veselý hovor. Včera se na titulních stránkách večerníků objevila zpráva, že si jedna z jejich operátorek přivydělávala sexem po telefonu. Ukázalo se, že dotyčná v inkriminovaném podniku pracovala pouze jako administrativní síla, noviny však celou záležitost nafoukly, jako by operátorka své údajné nemravné telefonáty praktikovala přímo z centrály tísňové linky.

Jasmin přejede očima displej a vyhlédne oknem na ulici. Ještě nezačalo svítat. Kolem s rámusem projede kamion. O něco dále stojí pouliční lampa. Bledé světlo ozařuje listnatý strom, šedou rozvodnou skříň a kousek liduprázdného chodníku.

Telefon se rozpípá, Jasmin položí šálek na stůl a představí se:

„Tísňová linka 112... Co pro vás mohu udělat?“

„Jmenuju se Daniel Grim, pracuju jako kurátor v Birgittině dvoře. Právě mi volala jedna z pacientek. Situace je velmi vážná, musíte tam okamžitě poslat záchranku a policii.“

„Nevíte, co se tam vlastně stalo?“ chce vědět Jasmin a hledá Birgittin dvůr v databázi.

„Nevím, volala mi jedna z dívek, ale moc jsem jí nerozuměl, protože ostatní křičely... plakala a tvrdila, že je celý pokoj od krve.“

Jasmin dá znamení své kolegyni Ingrid Sandénové, že bude třeba dalšího operátora.

„A vy sám jste na místě?“ zeptá se do sluchátek Ingrid.

„Ne, jsem doma, spal jsem, ale probudil mě telefon a ta dívka...“

„Máte na mysli Birgittin dvůr v Sunnåsu?“ otázka se klidně Jasmin.

„Prosím, pospěšte si,“ řekne rozechvělým hlasem Daniel.

„Takže do Birgittina dvora v Sunnåsu máme vyslat policejní hlídku a sanitku,“ zopakuje pro jistotu Jasmin.

Ukončí hovor a okamžitě zalarmuje policii a pohotovost. Ingrid zpovídá Daniela:

„Ten Birgittin dvůr je psychiatrické zařízení pro mládež?“

„Ano, středisko speciální výchovné péče,“ odpoví muž.

„A to tam v noci není žádný personál?“

„Ale jistě, dnes slouží má žena Elisabet, hned jí zavolám... nevím, co se tam děje, vůbec nic nevím.“

„Policie už je na cestě,“ pronese konejšivě Ingrid. Koutkem oka zahlédne, jak na pusté ulici modře zabliká policejní majáček.

Úzký sjezd ze silnice 86 vede přímo do temného lesa, pak pokračuje k Nebeskému jezeru a Birgittinu dvoru.

Pod pneumatikami policejního vozu zaskřípe štěrky. Kamínky narážejí do blatníků. Po vysokých smrcích se míhá světlo reflektoru.

„Už jsi tu někdy byla?“ otáže se Rolf Wikner a zařadí čtyřku.

„Jo... před pár lety se tu nějaká holka pokusila zapálit barák,“ odpoví Sonja Rasková.

„A to si ksakru nedokážou obstarat víc personálu?“ zavrčí Rolf.

„Určitě mají plný stav — nezávisle na tom, co se tu přihodilo,“ řekne Sonja.

„Hm, ale docela by bodlo, kdybychom věděli trošku víc.“

„To jo,“ přitaká klidně Sonja.

Kolegové mlčky poslouchají informace z vysílačky. Na cestě je sanitka, ze stanice vyjelo další policejní auto.

Silnice vede rovně jako většina dřevařských cest. Kola dunivě přejíždějí přes díry a výmoly. Světlo majáčku přebíhá po kmenech lemujících cestu, v mezerách mezi nimi proniká hluboko do lesa.

Sonja se ohlásí do vysílačky. Vůz vjede na štěrku vysypaný plácek mezi tmavočervené domky Birgittina dvora.

Na zápraží hlavní budovy stojí dívka v noční košili. Oči má vytřeštěné, v bílém obličejí nepřítomný výraz.

Rolf a Sonja vystoupí z vozu a zamíří přímo k ní. Zdá se, že je vůbec nevnímá.

Vtom se zuřivě rozštěká pes.

„Je tu někdo zraněný?“ zeptá se zvýšeným hlasem Rolf. „Potřebuje tu někdo pomoc?“

Dívka roztržitě ukáže k okraji lesa, zakymácí se, pokusí se udělat krok vpřed, ale nohy jí vypovědí službu. Upadne na záda a uhoď se do hlavy.

„Co je vám?“ zeptá se Sonja a rozběhne se k ní.

Dívka leží na schůdcích, nepřítomně civí do nebe, prudce a mělce oddechuje. Předloktí a krk má rozškrábané do krve.

„Jdu dovnitř,“ prohlásí zarputile Rolf.

Sonja zůstane u šokované dívky a čeká na sanitku. Rolf vstoupí do domu. Na podlaze spatří krvavé otisky holínek a bosých nohou vedoucí různými směry. Kdosi šel dlouhými kroky do výklenku a pak zase zpět. Rolf ucítí, jak mu v žilách stoupá adrenalin. Počíná si opatrně, aby neponičil stopy, ví však, že jeho hlavním úkolem je záchrana lidských životů.

Nahlédne do společenské místnosti. Všechna světla jsou rozsvícená, na dvou pohovkách sedí čtyři dívky.

„Je tu někdo zraněný?“ zvolá Rolf.

„Jo, možná trošku,“ uchichtne se rusovláska v růžové sportovní soupravě.

„A kde je?“ zeptá se nervózně policista.

„Miranda leží v posteli,“ odpoví starší dívka s rovnými tmavými vlasy.

„Je tam uvnitř?“ ukáže Rolf k ložnicím.

Dívka souhlasně přikývne. Rolf se pustí po červených stopách. Mine jídelnu s velkým dřevěným stolem a kachlovými kamny, pak se ocitne v temné chodbě, na níž jsou dveře do soukromých pokojů. Všude je rozšlapaná krev. Stará prkenná podlaha zavrže.

Rolf se zastaví, odepne od pasu baterku a posvítí si do chodby. Očima rychle klouže po stěnách s ručně malovanými příslovími a ozdobně vyvedenými biblickými citáty. Pak namíří světelný kužel na zem.

Přede dveřmi ve výklenku se leskne rudá kaluž. Klíč je v zámku. Rolf kráčí kupředu, opatrně si přendá baterku do druhé ruky, natáhne pravačku a zmáčkne kliku.

Ozve se cvaknutí, dveře se otevrou, klika se skřípavě vrátí na místo.

„Haló! Mirando? Jmenuju se Rolf a jsem policista,“ říká do ticha a udělá pár kroků. „Teď půjdu přímo k vám...“

Slyší však pouze svůj vlastní dech.

Opatrně štouchne do dveří. Pokojem přeběhne světlo baterky. Naskytne se mu tak strašný pohled, že se zapotácí a musí se opřít o veřeje.

Automaticky odvrátí zrak, oči však již spatřily to, co nechtěl vidět. Tep mu buší v rytmu krve odkapávající na podlahu.

Na posteli leží mladičká žena. Velká část hlavy jí zjevně chybí. Stěny jsou zacákané krví, z tmavého stínidla lampy stékají červené kapky.

Vtom za Rolfem znenadání prásknou dveře. Leknutím upustí baterku. V místnosti je naprostá tma. Policista se otočí, šátrá kolem sebe, za dveřmi slyší tlapkání dívčích rukou.

„Ona tě vidí!“ zvolá vysoký hlásek. „Dívá se na tebe!“

Rolf sáhne po klice a chce otevřít. Dveře jsou zablokované. Do tmy svítí klíčová dírka. Třesoucíma se rukama stiskne kliku a opře se o výplň ramenem.

Dveře se rozletí. Rolf se vypoťácí na chodbu a nadechne se. Kousíček od něj stojí zrzavá dívenka a upírá na něj veliké světlé oči.

Kriminální komisař Joon Linna se nachází v hotelovém pokoji ve vesničce Sveg čtyři sta padesát kilometrů severně od Stockholmu a hledí z okna. Ranní světlo je chladně namodralé a zamžené. Lamy na Říční ulici jsou zhasnuté. Ještě musí vydržet spoustu hodin, než se dozví, zda skutečně našel Rosu Bergmanovou.

Přes černé kalhoty od obleku mu visí rozepnutá modrošedá košile, blondáté vlasy má jako obvykle rozčepýřené. Na posteli leží podpažní pouzdro s pistolí.

Ačkoli o něj projevila zájem řada expertních skupin, Joon setrval na postu operativního komisaře státní kriminálky. Mnohé kolegy popuzuje tím, že si jde svou vlastní cestou, nikdo mu však nemůže upřít, že během necelých patnácti let vyřešil více náročných případů v celé Skandinávii než kterýkoli jiný policista.

V létě obdržel odbor vnitřní kontroly trestní oznámení; Joon Linna byl obviněn, že varoval levicovou extremistickou skupinu před zásahem bezpečnostní policie. Poté byl komisař z některých případů odvolán, formálně mu však nebyl pozastaven výkon činnosti.

Hlavní vyšetřovatel mu dal jasně najevo, že jakmile zjistí sebemenší pochybení, ihned se spojí se státním zástupcem.

Obvinění bylo velice závažné, v této chvíli má však Joon jiné starosti než případné odvolání či represe.

Veškeré jeho myšlenky se točí kolem stařenky, která ho sledovala ke kostelu Adolfa Frederika, aby mu vyřídila pozdrav od Rosy Bergmanové. Ve vyzábělých vrásčitých rukách držela dvě ohmatané tarotové karty.

„Jste to vy, že jo?“ zeptala se.

„Co chcete?“ otázal se Joon.

„Nic,“ odvětila stará paní. „Jen vás mám pozdravovat od Rosy Bergmanové.“

„To musí být omyl, já žádnou...“

„Nechápe, proč předstíráte, že vaše dcera zemřela.“

„Je mi líto, ale nevím, o čem mluvíte,“ řekl s úsměvem Joonu.

Navzdory úsměvu zněl jeho hlas chladně, cize a vzdáleně, jako by vycházel z podzemí. Ženina slova ho prudce zasáhla, ale přestože jeho prvním popudem bylo chytit ji za hubené paže a dostat z ní všechno, co ví, dokázal navenek zachovat klid.

„Musím jít,“ oznámil ženě a právě se chystal obrátit, když vtom mu levým okem jako čepel nože projelo bodnutí migrény. V jeho zorném poli se objevil zubatý světélkující kruh.

Když se mu opět vrátil zrak a vědomí, stál kolem hlouček zvědavců. Lidé ustupovali, aby udělali místo záchranářům.

Stará paní byla ta tam.

Joonu popřel, že Rosu Bergmanovou zná, prohlásil, že to musí být omyl. Byla to lež.

Moc dobře totiž ví, kdo to je.

Myslí na ni každý, každičkový den, zato ona by o jeho existenci neměla mít ani tušení. Pokud Rosa Bergmanová ví, kdo je, muselo dojít ke strašlivému pochybení.

Sanitka Joonu odvezla do nemocnice a po několika hodinách ho propustili. Joonu se neprodleně vrhl do pátrání po Rose Bergmanové.

Nezbylo mu než hledat sám, bez pomoci, a proto požádal o dovolenou.

Podle veřejných registrů se ve Švédsku žádná osoba tohoto jména nevyskytuje, na území Skandinávie však žije více než dva tisíce osob s příjmením Bergman.

Joonu systematicky procházel jeden seznam po druhém. Před dvěma týdny došel k závěru, že jedinou a poslední šancí je papírový archiv švédského registru obyvatel. O veškeré záznamy po staletí pečovala církev, od roku 1991 tento úkol v digitalizované podobě připadl finančnímu úřadu.

Joonu začal od jihu. Vysedával v zemském archivu v Lundu, před sebou kelímek s kávou, a hledal Rosu Bergmanovou

v kartotéce podle předpokládaného data narození a církevních obcí, kde mohla být pokřtěna. Pak se vydal do Visby, Vadsteny a Göteborgu.

Zajel i do Uppsaly a navštívil rozsáhlý archiv v Härnösandu. Prošel statisíce stránek se záznamy o sňatcích, úmrtích, datech a místech narození.

Včerejší odpoledne strávil Joonu v zemském archivu v Östersundu. Místnost byla prosycena nasládlým pachem zažloutlých skvrnitých papírů a tvrdých kartonových desek. Po vysokých stěnách putovaly sluneční paprsky, zajiskřily na skleněné desce pendlovek s nehybným kyvadlem a pak se zvolna sunuly dále.

Těsně před zavírací dobou objevil údaje o děvčátku narozeném před čtyřiaosmdesáti lety. Dítě bylo pokřtěno v církevní obci Sveg v okrese Härjedalen v kraji Jämtland jako Rosa Maja. Rodiče se jmenovali Kristina a Evert Bergmanovi. Joonovi se nepodařilo najít žádný záznam o sňatku, zjistil však, že dívka matka se narodila devatenáct let předtím ve stejné obci jako její dcera. Jmenovala se Kristina Stefansonová.

Po třech hodinách vypátral, že v domě s pečovatelskou službou ve vesničce Sveg pobývá čtyřiaosmdesátiletá Maja Stefansonová. Ačkoli bylo sedm hodin večer, Joonu nasedl do vozu a ihned vyrazil. Dojel pozdě, stařečci dávno spali, takže ho do domu vůbec nepustili.

Ubytoval se v hotelu Lilla a pokusil se alespoň trochu vyspat. Od čtyř hodin však stál u okna a čekal na ráno.

Je si téměř jist, že našel Rosu Bergmanovou. Změnila si jméno — používá své druhé křestní jméno a matčino dívčí příjmení.

Joonu pohlédne na hodinky. Už je čas vyrazit. Zapne si sako, sejde do recepce a vykročí do malé vísky.

Dům s pečovatelskou službou Modré křídlo sestává z několika žlutě omítnutých stavení lemovaných udržovaným trávníkem s pěšinkami a lavičkami.

Joonu otevře dveře a vstoupí do budovy. Ovládne své vzrušení a pomalu kráčí chodbou. Na stropě mdle blikají zářivky, dveře do kanceláře a do kuchyně jsou zavřené.

Neměla mě hledat, pomyslí si znovu. Vůbec se o mně neměla dozvědět, něco se muselo pokazit

Joono o příčinách své samoty nikdy nemluví, na minulost však ani na okamžik nezapomíná, neustále je přítomna v jeho podvědomí.

Jeho život shořel jako slaměný snop; napřed jasně a vysoko vzplál, a vzápětí se proměnil v doutnající popel.

Ve společenské místnosti stojí drobný děda kolem osmdesátky a sleduje barevné obrázky v televizi. Právě běží ranní program — kuchař zahřívá ve vysoké kovové pánvi sezamový olej a hovoří o různých způsobech, jak obnovit tradiční švédské račí hody.

Pak se otočí k Joonovi a přimhouří oči.

„Andersi?“ zeptá se skřípavým hlasem. „Jsi to ty, Andersi?“

„Jmenuju se Joono,“ odpoví komisař se svým něžným finským přízvukem. „Hledám Maju Stefansonovou.“

Pán na něj upře zvlhlé zarudlé oči.

„Poslouchej, Andersi, chlapče můj zlatý, musíš mě odsud dostat. Jsou tu jen samí seniláci.“

Stařeček uhodí drobnou pěstičkou do okraje pohovky, ihned však ustane, když do pokoje vstoupí ošetřovatelka.

„Dobré ráno,“ pozdraví Joono. „Přišel jsem navštívit Maju Stefansonovou.“

„To je od vás hezké,“ řekne sestra. „Ale musím vás varovat, u Maji se velmi rozvinula stařecká demence. Jakmile se jí naskytne sebemenší příležitost, tak odsud uteče.“

„Rozumím,“ přikývne Joono.

„V létě nám ujela až do Stockholmu.“

Ošetřovatelka ho vede čerstvě setřenou, tlumeně osvětlenou chodbou, pak otevře dveře jednoho z pokojů.

„Majo!“ zvolá přátelsky.

Stařenka si stele postel. Když vzhledne, Joona ji okamžitě pozná. Je to tatáž žena, která ho dostihla u kostela Adolfa Frederika. To ona mu ukázala staré tarotové karty. To ona mu vyřídila pozdrav od Rosy Bergmanové.

Joonovi se rozbuší srdce.

Ona jediná ví, kde se nachází jeho žena a dcera, ale o jeho existenci by neměla mít ani sebemenší zdání.

„Jste Rosa Bergmanová?“ zeptá se Joona.

„Ano,“ odpoví stará paní a zvedne ruku jako školačka.

„Jmenuju se Joona Linna.“

„Ano,“ usměje se Rosa Bergmanová a štrachá se k němu.

„V létě jste za mnou přijela a vyřídila mi pozdrav,“ pokračuje komisař.

„Holečku drahá, nepamatuju se,“ odpoví Rosa Bergmanová a posadí se na pohovku.

Komisař prudce polkne a o krok k ní popojde.

„Ptala jste se, proč předstírám, že má dcera zemřela.“

„Tohle nesmíte říkat,“ prohlásí káravě stařenka. „To je moc ošklivé.“

„Co víte o mé dceři?“ nedá se Joona a udělá další krok. „Slyšela jste o ní něco?“

Rosa se jen nepřítomně usměje a Joona uhne pohledem. Snaží se potlačit nervozitu, ale když se ocitne v kuchyňce a nalévá do dvou šálek kávu, všimne si, jak se mu třesou ruce.

„Roso, je to pro mě důležité,“ řekne důrazně a postaví hrnečky na stůl. „Moc důležité...“

Žena zamrká a pak se vystrašeně zeptá:

„Kdo jste? Stalo se něco matce?“

„Roso, vzpomínáte si na holčičku Lumi? Její matka se jmenovala Summa a vy jste jim pomohla...“

Joona pohlédne do jejích vytřeštěných pomatených očí a zmlkne.

„Proč jste mě vyhledala?“ zeptá se, ačkoli ví, že je to marné.

Rosa Bergmanová upustí šálek na zem a rozpláče se. Do pokoje vběhne ošetřovatelka a zkušeně ji konejší.

„Běžte ven, já přijdu za vámi,“ řekne tiše Joonovi.

Společně krácejí bezbariérovou chodbou.

„Jak dlouho už trpí stařeckou demencí?“ zeptá se Joon.

„U Maji to mělo rychlý spád... prvních známek jsme si všimli loni v létě, takže to začalo asi před rokem... dřív se říkalo, že člověk na stará kolena zdětinští, a u většiny lidí tomu tak skutečně je.“

„Kdyby... kdyby se jí zničehonic rozbřesklo, dejte mi prosím ihned vědět,“ pronese vážně Joon.

„Tu a tam se to opravdu stává,“ přitaká žena.

„V takovém případě mi rovnou zavolejte,“ vyhrkne Joon a podá jí vizitku.

„Vy jste kriminální komisař?“ otáže se překvapeně ošetřovatelka a připíchne si kartičku na nástěnku nad pracovní stůl.

Joona vyjde na čerstvý vzduch a zhluboka se nadechne, jako by se dusil. Třeba mu Rosa Bergmanová měla něco důležitého vyřídit, třeba jí někdo svěřil nějaký úkol, v jehož splnění jí zabránila rychle postupující demence.

Nikdy se nedozví, jak to bylo.

Už uplynulo dvanáct let od chvíle, kdy ztratil Summu a Lumi.

Rose Bergmanové se zakalila mysl i paměť a společně s nimi nenávratně zmizely i poslední stopy vedoucí k jeho ženě a dcerce.

Už je po všem.

Joona se posadí do vozu, setře si z tváří slzy a na chvíli zavře oči. Pak otočí klíčkem v zapalování a rozjede se po Evropské dálnici 45 zpět na jih, do Stockholmu.

Když urazí asi třicet kilometrů směrem k Moře, zavolá mu ředitel státní kriminálky Carlos Eliasson.

„Máme na krku vraždu v psychiatrickém zařízení v Sundsvallu,“ vyhrkne nervózně šéf. „Těsně po čtvrté ráno zalarmovali tísňovou linku.“

„Mám dovolenou,“ zašeptá Joona tak tiše, že mu téměř není rozumět.

„Měl jsi přece přijít na karaoke.“

„Až jindy,“ zamumlá Joona.

Silnice vede jehličnatým lesem, v dálce se mezi kmeny třpytí stříbřité jezero.

„Joono? Co je s tebou?“

„Nic.“

Kdosi na Carlose něco volá.

„Teď máme schůzi vedení, ale chtěl bych... Zrovna jsem mluvil se Susanne Östovou, tvrdila, že policie Západního Norrlandu nemá v úmyslu formálně požádat o pomoc státní kriminálku.“

„Tak proč mi voláš?“

„Řekl jsem jí, že na místo vyšleme pozorovatele.“

„Copak my máme nějaké pozorovatele?“

„Odtedka jo,“ oznámí mu tlumeně Carlos. „Je to bohužel dost citlivá záležitost. Vzpomínáš si na kapitána hokejového týmu Janneho Svenssona... Od té doby si noviny nedají pokoj a neustále se rozepisují o neschopnosti policie.“

„Aby ne, vždyť policie nikdy nenašla...“

„Už o tom nemluv — tehdy šlo především o velký případ Susanne Östové jakožto státní zástupkyně,“ pokračuje Carlos. „Rozhodně tím nechci říct, že novináři měli pravdu, ale západonorrlandská policie tě v téhle záležitosti opravdu potřebuje jako sůl. Všechno jim tehdy hrozně trvalo, postupovali přesně podle předpisů a čas běžel... to se holt stává, ale pak se toho zbytečně chytí pisálci a navážejí se do nás.“

„Už musím končit,“ řekne odmítavě Joono.

„Dobře víš, že bych se na tebe neobracel, kdyby šlo o nějaký obyčejný mord,“ řekne Carlos a nadechne se. „Ale po tomhle média okamžitě skočí, Joono... byla to opravdu hodně surová vražda, všude spousta krve... a tělo té mrtvé dívky někdo naaranžoval...“

„Cože? Jak to myslíš, naaranžoval?“ zajímá se Joono.

„Ležela na posteli a oči měla zakryté rukama.“

Joono mlčky sedí, levou rukou svírá volant. Po obou stranách vozovky ubíhá les. V telefonu je slyšet Carlosovo fňukání a změt hlasů. Beze slova sjede na silnici Losvägen vedoucí východně podél pobřeží, odkud hodlá pokračovat do Sundsvallu.

„Prosím tě, Joono, zajed' tam... chovej se příjemně a pomoz jim ten případ vyřešit, než nás média roznesou na kopytech.“

„Takže už nejsem jenom pozorovatel?“

„Ale jo, to víš, že jsi... prostě se jen ochomýtej kolem, sleduj vyšetřování, navrhuuj... Sám jistě chápeš, že s operativní činností máš prozatím utrum.“

„Kvůli tomu internímu vyšetřování?“

„Opravdu bude lepší, když se budeš držet nějakou dobu stranou,“ řekne Carlos.

Severně za Sundsvalllem Joona sjede na silnici 86 a pokračuje podél řeky Indal do vnitrozemí.

Po dvouhodinové jízdě dorazí k samotě zvané Birgittin dvůr.

Sníží rychlost a zabočí na úzkou šterkovou cestu. Mezi vysokými smrkovými kmeny a jehličnatými korunami probleskují sluneční paprsky.

Mrtvá dívka, pomyslí si Joona.

Zatímco všichni spali, někdo děvče zavraždil a položil do postele. Podle vyjádření místní policie šlo o velice brutální a agresivní čin. Nemají žádného podezřelého, na uzavření okolních komunikací je pozdě. Všichni kolegové v kraji však byli o situaci informováni a komisař Olle Gunnarsson zahájil předběžné vyšetřování.

Těsně před desátou hodinou Joona zastaví před policejní zábranou a vystoupí z auta. V příkopu bzučí hmyz, les přechází ve velkou mýtinu. Svah u Nebeského jezera je porostlý stromy, ve větvích se třpytí krůpěje rosy. U kraje cesty stojí kovová cedule s nápisem *Birgittin dvůr, Středisko speciální výchovné péče pro mládež*.

Joona vykročí ke skupině typických tmavočervených selských stavení lemujících dvorek. Na místě je již sanitka, tři policejní auta, bílý mercedes a tři další vozy.

Mezi dvěma stromy pobíhá uvázaný pes a zuřivě štěká.

Před hlavní budovou stojí postarší břichatý chlapík s mrožím knírem v pomačkaném lněném obleku. Dobře Joonu viděl, ale ignoruje ho, ani se neobtěžuje pozdravit. Namísto toho si ubalí cigaretu. Joona překročí další pásku, muž olízne papírek a zastrčí si cigaretu za ucho.

„Jsem pozorovatel od kriminální policie,“ řekne Joona.

„Gunnarsson,“ opáčí lakonicky muž. „Komisař.“

„Nebudu se podílet na vyšetřování.“

„Dělejte si, co chcete, jen se nám neplette pod nohy,“ odsekne policista a chladně si ho změří.

Joonu pohlédne na velkou budovu. Technici se již dali do práce. V místnostech svítí silné reflektory, okna nepřirozeně září.

Ze dveří vyjde policista, tvář má bledou jako papír. Jednu ruku si drží před ústy, klopýtá ze schodů, opře se o zeď a zvrací do kopřiv u sudu na dešťovou vodu.

„Jestli hodláte jít do baráku, tak dopadnete stejně jako von,“ ušklíbne se Gunnarsson na Joonu.

„Co zatím víte?“

„Víme pěkný kulový... V noci vyhlásili poplach... ve čtyři zavolal kurátor z Birgittina dvora... nějaký Daniel Grim. Zrovna byl doma — má dům na Dílenský ulici v Sundsvallu —, když mu zazvonil telefon... hned zalarmoval tísňovou linku, ale moc toho nevěděl, jen povídal, že ty holky ječely něco o spouště krve.“

„Takže ty dívky mu zavolaly samy od sebe?“ zeptá se Joonu.

„Jo.“

„To znamená, že nevolaly na tísňovou linku, ale kurátorovi do Sundsvallu,“ zrekapituluje situaci Joonu.

„Přesně tak.“

„Copak tam přes noc není zdravotnický personál?“

„Ne.“

„A je to tak v pořádku?“

„Zřejmě jo,“ odvětlí otráveně Gunnarsson.

„A která dívka volala tomu kurátorovi?“ pokračuje Joonu.

„Jedna ze starších holek,“ řekne Gunnarsson a mrkne do poznámkového bloku. „Jmenuje se Karolína Forsgrenová... jenže pokud jsem to dobře pochopil, tak tělo nenašla ona, ale... je to zatraceně zamotaný, do toho pokoje nakouklo víc děvчат. Musím říct, že je to vážně silný kafe. Jednu odvezli do špitálu. Začala hysterčit a podle sanitáků to bylo nejlepší řešení.“

„Kdo byl na místě jako první?“ vyzvídá Joonu.

„Dva naši kolegové... Rolf Wikner a Sonja Rasková,“ odpoví Gunnarsson. „A já jsem dorazil... řekněme ve tři čtvrtě na šest a okamžitě jsem zavolał státní zástupkyni... ta se z toho div nepodělala a hned se spojila se Stockholmem... a teď máme na krku vás,“ ušklíbne se nepřátelsky komisař.

„Máte nějakého podezřelého?“ nedá se Jooná.

Gunnarsson se nadechne a důležitě spustí: „Podle mejch dlouholetých zkušeností má všechno svůj čas... musíme počkat, než sem dorazí posily, pak začneme vyslyšchat svědky, zajistíme stopy a...“

„Mohł bych se podívat dovnitř?“ zeptá se Jooná s pohledem upřeným na dveře.

„Moc bych vám to nedoporučoval... za chvíli budeme mít fotky.“

„Potřebuju si to děvče prohlédnout dřív, než s tělem někdo pohne,“ vysvětluje Jooná.

„Jde o hrubý násilí, vrah jednal surově a hodně agresivně,“ vykládá Gunnarsson. „Musela to bejt pěkná vazba. Po vraždě oběť položil do její vlastní postele. Nikdo si ničeho nevšimnul, ale pak se jedný z holek chtělo na malou a šlápla rovnou do krve, co protekla pode dveřma.“

„Byla ta krev teplá?“

„Heleďte, váženej... s těma holkama není lehký pořizení,“ vrčí Gunnarsson. „Jsou vyděšený, mají hroznej vztek, neustále jsou v opozici vůči všemu, co řekneme, neposlouchají, vrískají jak sirény a... napřed klidně přelezly zábrany, aby si z pokojů odnesly všechny svoje krámy, iPody, rtěnky, bundy... a když jsme je stěhovali do vedlejší chatky, tak dvě pláchly do lesa.“

„Ony utekly?“

„Hned jsme se za nima pustili a dohnali je, jenže... potřebujeme je nějak donutit, aby se vrátily dobrovolně... ty kačeny si totiž lehly na zem a požadujou, aby je Rolf odnesl zpátky na zádech.“

Joona si oblékne ochranný oděv, vystoupá po schůdcích k hlavní budově a vejde dovnitř. V předsíni vrčí větráky reflektorů, vzduch je teplý. V ostrém světle je patrný kašdický detail. Kolem lehounce poletují zrnka prachu.

Joona opatrně kráčí po nášlapných tabulích položených přes široká podlahová prkna. Ze stěny spadl zasklený obrázek a rozbil se, v prudké záři se blyští střepy. Krvavé otisky holínek na chodbě vedou k venkovním dveřím a zase zpět.

Stavení si zachovalo svůj starobylý ráz venkovského velkostatku. Vybledlé pestrobarevné vzory na nábytku a na stropě, po stěnách a trámech se kroutí dalarnské rostlinné ornamenty.

O kousek dále stojí technik Jimi Sjöberg a UV lampou osvětluje černou židli, na kterou předtím nanesl červený fluorescenční prášek.

„Krev?“ zeptá se Joona.

„Na tomhle ne,“ zamumlá Jimi a dál přejíždí předmět na zelenalým světlem.

„Našli jste něco neobvyklého?“

„Volal nám nějaký Erixon ze Stockholmu a říkal, že nemáme makat ani na sebemenší muší hovínko, dokud nedostaneme povolení od Joony Linny,“ odpoví s úsměvem technik.

„Jsem vám za to moc vděčný.“

„Vlastně jsme ještě vůbec nezačali,“ pokračuje Jimi. „Položili jsme ty zatracené tabule, všechno vyfotili a natočili na kameru... na vlastní triko jsem odebral vzorky z těch krvavých stop na chodbě, abychom mohli něco poslat do laborky.“

„Fajn.“

„A Siri sejmula otisky v hale, než je někdo naschvál zničí...“

Technička Siri Karlssonová právě odmontovala ze dveří samotky mosaznou kliku. Opatrně ji vloží do papírového sáčku a zamíří k Joonovi a Jimimu.

„Přišel si jen omrknout místo činu,“ vysvětluje Jimi.

„Je to vážně síla,“ zahučí Siri do ústní roušky. Oči má unavené a vyděšené.

„To chápu,“ přitaká Joona.

„Jestli chcete, můžete si radši prohlídnout fotky,“ navrhneme mu Siri.

„Tohle je Joona Linna,“ vysvětlí kolegyni Jimi.

„Promiňte, to jsem nevěděla.“

„Jsem jen pozorovatel,“ ohradí se Joona.

Žena sklopí zrak, a když vzhlédne, na tvářích má rudé skvrny.

„Všichni o vás mluví,“ řekne Siri. „A pokud jde o mě... na to vaše interní vyšetřování kašlu. Věřím, že s vámi bude prima spolupráce.“

„Nápodobně,“ opáčí Joona.

Komisař stojí bez hnutí, naslouchá bzučení světel a snaží se vnitřně obrnit, aby na místě činu nepodlehл náhlému popudu a neuhnul pohledem.

Joono zamíří do výklenku ke dveřím bez kliky.

Vložka s klíčem je stále na místě.

Na chvíli semkne víčka, pak vstoupí do nevelké místnosti.

Všude je ticho, pokoj je osvětlený.

Teplý vzduch je prosycen odporným oděrem krve a moči.

Komisař se zhluboka nadechne, aby zaregistroval i další pachy: vlhké dřevo, zpoceně lůžkoviny, deodorant.

Rozžhavené reflektory lehounce tikají, stěnami proniká zdušený psí štěkot.

Joono stojí bez hnutí a silou vůle se přiměje pohlédnout na mrtvé tělo na posteli. Oči prodlévají na každičkém detailu, ačkoli má sto chutí otočit se na podpatku, vyběhnout na čerstvý vzduch a jít se zklidnit do lesního šera.

Krev stekla na podlahu, zastríkala nábytek i stěny s vybledlými biblickými obrázky. Vytryskla až na strop, až k záchodu bez dveří. V posteli leží na zádech hubená mladičká dívka, obličej zakrytý rukama. Na sobě má jen bílé bavlněné kalhotky. Prsa zakrytá lokty, nohy v kotnících zkřížené.

Joonovi buší srdce, mozkiem a žilami mu prudce pulzuje krev.

Zatne zuby, hledí na mrtvolu, prodlévá u každé podrobnosti a přemýšlí.

Dívka má zakrytý obličej.

Jako by měla strach, jako by nechtěla spatřit pachatele.

Kdosi ji velmi surově zavraždil a pak ji položil na postel.

Opakované údery tupým předmětem do čela a do temene.

Je tak mladá, musela být hrozně vyděšená.

Před pár lety byla ještě dítě, ale osud ji zavedl až do tohoto pokoje, do střediska speciální péče pro mládež. Možná měla jen smůlu na rodiče a pěstouny. Možná si mysleli, že tu bude v bezpečí.

Joonu důkladně studuje každý nechutný detail, dokud neucítí, že už víc nesnese. Na okamžik zavře oči a v duchu si vybaví tvář své dcerky a její náhrobní kámen, pod nímž nikdo neleží. Pak pokračuje v ohledání místa činu.

Vše nasvědčuje tomu, že pachatel obět napadl v okamžiku, kdy seděla na židli u stolku.

Joonu se podle krevních stříkanců pokouší odhadnout vrahovu pohyby.

Na rozdíl od vody má kapka krve za letu kulovitý tvar o průměru pět milimetrů. Pokud je menší, znamená to, že se krev rozptýlila do drobných krupějí působením vnější síly.

Právě tehdy hovoříme o krevních stříkancích.

Joonu stojí na dvou nášlapných tabulích před stolkem. Se vši pravděpodobností jde o stejné místo, na němž před několika hodinami stál pachatel. Takže dívka seděla na židli za stolem. Joonu zkoumá vzorec rozptylu krevních stříkanců, pak se obrátí a pohlédne na rudé skvrny vysoko na stěně. Pachatel musel vražedný nástroj při každém úderu několikrát rozhoupat, aby získal potřebnou razanci, a pokaždé změnil směr, takže se krev objevila i za mrtvolou.

Již v této chvíli je Joonu na místě činu mnohem déle než kterýkoli jiný kriminální komisař. Přesto však stále ještě neskonal. Vrátil se k bezduchému tělu na posteli, prohlíží si šperk v pupíku, otisk rtů na sklenici s vodou, flíček po odstraněném mateřském znaménku těsně pod pravým prsem, lýtko porostlá světlými chloupky, zažloutlou modřinu na stehně. Mrtvola pomalu chladne. Pak se zaměří na ruce. Dívka pachatele zjevně ani nepoškrábala, za nehty nejsou patrné zbytky kůže.

Pár kroků poodstoupí a znovu se na ni zadívá. Bílá pokožka. Tvář zakrytá dlaněmi. Zkřížené kotníky. Na těle není krev. Pouze na polštáři.

Jinak je dívka bez poskvrny.

Joonu se rozhlédne po pokoji. Za dveřmi je polička s věšáky. Pod ní stojí sportovní boty, v každé je zastrčená stočená

bílá ponožka. Na háčku visí seprané džíny, černé tričko s krátkým rukávem a džínová bunda. Na polici leží maličká bílá podprsenka.

Joona se oblečení ani nedotkne, přesto jasně vidí, že není zakrvácené.

Dívka se zřejmě svlékla, pověsila si svršky a teprve pak ji někdo zavraždil.

Ale jak je možné, že na sobě nemá jedinou kapičku krve? Musela být něčím zakrytá. Ale čím? Tady nic není.

Joona vyjde na dvůr do slunečního svitu. Navzdory surovému násilí zůstalo dívčino tělo bílé jako sníh.

Gunnarsson mu pověděl, že vrah si počínal mimořádně agresivně.

Podle Joonova mínění byly údery vedeny velkou, téměř zoufalou silou, přesto nešlo o projev agresivní zuřivosti. Rány byly cílené, pachatel chtěl dívku zabít, ale jinak s tělem zacházel opatrně.

Gunnarsson sedí na kapotě svého mercedesu a telefonuje.

Vyšetřování vraždy je v mnohém specifické; na rozdíl od různých jiných činností obvykle neskončí chaosem ani bez systematického vedení a pravda časem vyjde najevo. Joona však nikdy nesedí se založenýma rukama a nečeká, až se připad sám od sebe vyřeší.

Komisař ví, že vrahem je většinou někdo blízký, kdo se brzy po spáchání činu sám přihlásí na policii. Zde však s ničím podobným rozhodně nepočítá.

Takže dívka leží na posteli, přemýšlí komisař. Ale před vraždou seděla u stolu a na sobě měla jen kalhotky.

Nevěří, že se takový čin odehrál úplně tiše a beze svědků.

Některá z dívek určitě něco slyšela nebo viděla, přemítá Joona a kráčí k nízkému stavení. Kdoví, třeba některá tušila, že se k něčemu schyluje, třeba ve vzduchu vycítila nějakou něhou hrozbu nebo konflikt.

Pod stromem kňučí pes, kouše do vodítka, pak se znovu rozštěká.

Joona zamíří ke dvěma mužům stojícím před domkem. Pochopí, že chlapík kolem padesátky v tmavomodré policejní košili a s vlasy sčesanými ke straně je koordinátor technického týmu. Druhý muž na policistu nevypadá. Je neoholený a má přátelské unavené oči.

„Joono Linno, pozorovatel ze státní kriminálky,“ představí se komisař a potřese si s oběma rukou.

„Áke,“ odpoví koordinátor.

„A já jsem Daniel,“ ozve se chlapík s unaveným výrazem ve tváři. „Pracuju tu jako kurátor... přijel jsem, jakmile jsem uslyšel, co se stalo.“

„Měl byste chvíličku?“ zeptá se Joono. „Chtěl bych si pohovořit s děvčaty a byl bych rád, kdybyste byl u toho.“

„Teď hned?“ zeptá se Daniel.

„Ano, pokud vám to nevadí,“ přisvědčí Joono.

Daniel několikrát zamrká za dioptrickými brýlemi a znepokojeně prohlásí:

„Jde jen o to, že dvě pacientky utekly do lesa...“

„Policie je už dostihla,“ vysvětlí mu Joono.

„Ano, já vím, ale napřed si s nimi musím promluvit,“ řekne Daniel a proti své vůli se usměje. „Prý se sem vrátí jedině pod podmínkou, že je jeden z policistů přinese na zádech.“

„Gunnarsson to určitě zařídí,“ oduší Joono a pokračuje k malému červenému stavení.

Čeká ho první setkání s dívkami; vynasnaží se odhadnout jejich povahu, zjistit, jak se k sobě chovají navenek a co se odehrává v jejich nitru.

Pokud některá z nich něco viděla, ostatní ze skupiny obvykle dělají, že o ničem nevědí, rychle uhýbají jako strelka kompasu.

Joono ví, že nemá právo dívky vyslýchat. Přesto se musím pokusit najít případného svědka, pomyslí si, skloní hlavu a projde nízkými dveřmi do chatky.

Joona překročí práh nízkého stavení, podlaha pod ním za-
praská. V pokoji jsou tři dívky. Nejmladší z nich není více než
dvanáct let. Má růžovou pleť a vlasy rezavé jako měď. Sedí
na zemi, zády se opírá o stěnu, dívá se na televizi, něco si pro
sebe zašeptá a několikrát uhodí temenem do zdi. Na okamžik
zavře oči a opět se zahledí na obrazovku.

Další dvě dívky jí zjevně nevěnují pozornost. Povalují se na
hnědé manšestrové pohovce a listují starými módními časopisy.

Vedle zrzečky sedí psycholožka z krajské nemocnice
v Sundsvallu.

„Jmenuju se Lisa,“ snaží se o přátelskou konverzaci. „A jak
říkají tobě?“

Dívka nespouští oči z obrazovky. Právě dávají reprízu tele-
vizního seriálu *Blue Water High*. Přístroj řve, pokojem se line
modravá záře.

„Znáš Andersenovu pohádku o Malence?“ otáže se Lisa.
„Často si tak připadám... Drobounká jako malíček... jak se
cítíš ty?“

„Jako Jack Rozparovač,“ odvětí vysokým hláskem dívka
a dál sleduje program.

Joona vstoupí do místnosti a posadí se do křesla před te-
levizi. Jedno z děvčat ležících na pohovce na něj vyvalí oči,
a když komisař pozdraví, s úsměvem sklopí zrak. Má zavalitou
postavu, okousané nehty, džíny a černé tričko s nápisem
Razors pain you less than life. Víčka nalíčená modrými stíny, zá-
pěstí obtočené stužkou s třpytkami. Druhé, o něco starší děv-
če si obléklo tričko s hlubokým výstřihem a obrázkem koně,
na krku má šňůru bílých korálků. Na předloktí jsou patrné
vpichy od injekční stříkačky, pod hlavou má srolovanou mas-
káčovou bundu.

„Indie?“ zeptá se polohlasem starší dívka. „Stačilas nakouk-
nout dovnitř, než přišel ten fízl?“

„Nechci mít žádný noční můry,“ odpoví vyčerpaně silná dívka.

„Aby ses z toho nepodělala, ty chudinko naše malá,“ dobírá si ji starší.

„Co to meleš?“

„Tak ty se bojíš nočních můr, když...“

„Jo, bojím.“

„Já se picnu,“ rozchechtá se starší. „Jsi obyčejnej zasranej sobec...“

„Drž hubu, Karolínó!“ zaječí zrzka.

„Mirandu někdo zavraždil,“ pokračuje Karolína. „To je zřejmě trochu horší než...“

„Podle mě je docela fajn, že je po ní,“ prohlásí Indie.

„Ty jsi vážně naprosto pošahaná,“ ušklíbne se Karolína.

„To vona byla pošahaná, do hajzlu, popálila mě cigaretou a...“

„Přestaňte už krafat,“ přeruší je zrzavá dívka.

„A šlehla mě švihadlem,“ vede si svou Indie.

„Ty jsi fakt kráva,“ povzdechne si Karolína.

„Ale jistě, klidně budu hrát komedii, když se ti to líbí,“ provokuje Indie. „Je vážně pech, že jedna idiotka natáhla brka, ale...“

Malá dívenka opět uhodí hlavou o zeď a zavře oči. Pak se rozlétnou vchodové dveře a do místnosti vkráčí obě uprchlice spolu s Gunnarssonem.

Joona se uvelebil v křesle, obličej má klidný, tmavé sako roze-
pnuté a pomuchlané, svalnaté tělo uvolněné. Očima šedýma
jako zamrzlý mořský záliv pronikavě sleduje nově příchozí.

Ostatní děvčata posměšně bučí a chechtají se. Lu-Čchu
našlapuje s přehnaně rozkročenýma nohama a prsty dělá
viktoriku.

„Ty teplá nulo!“ zaječí na ni Indie.

„Můžeme se spolu zajít osprchovat,“ odpoví jedovatě Lu-
Čchu.

Za dívkami se objeví kurátor Daniel Grim. Snaží se přimět
Gunnarssona, aby mu věnoval pozornost.

„Chci po vás jen to, abyste s nimi jednal trochu mírněji,“
říká Daniel, odmlčí se a po chvíli pokračuje: „Děsíte je už je-
nom tím, že tady jste...“

„Nedělejte si zbytečný starosti,“ chlácholí ho Gunnarsson.

„Ale já si je dělám,“ odpoví po pravdě Daniel.

„Cože?“

„Opravdu si dělám starosti,“ zopakuje Daniel.

„Milej pane, starosti si můžete strčit někam,“ povzdechne
si Gunnarsson. „Radši odsud zmizte a nechte mě dělat mou
práci.“

Joona si všimne, že kurátor není oholený, tričko pod bun-
dou má oblečené naruby.

„Jen se vám snažím vysvětlit, že... že pro tyhle dívky policie
rozhodně nepředstavuje bezpečí a zázemí.“

„Ale jó,“ prohlásí ironicky Karolína.

„To rád slyším,“ řekne s vlídným úsměvem Daniel a pak
se znovu obrátí na Gunnarssona. „Ale teď vážně... většina
děvčat přišla do styku s policií v nejtěžším období svého
života.“

Daniel si velmi dobře uvědomuje, že je policii solí v očích,
přesto si neodpustí ještě jednu poznámku:

„Mluvil jsem venku s vaším koordinátorem o ubytování pro...“

„Napřed jedno, pak druhý,“ přerušil ho Gunnarsson.

„Je to důležité, protože...“

„Píčo!“ zařve rozčileně Indie.

„Vyliž si prdel,“ provokuje Lu-Čchu.

„Protože pokud by tu pacientky musely zůstat přes noc, mohlo by to pro ně mít škodlivé...“ pokračuje Daniel, „škodlivé následky.“

„Copak nebudou spát v hotelu?“ zeptá se Gunnarsson.

„Tebe měl ten vrahoun odkráglovat!“ zavřískne Almira na Indii a hodí po ní skleničku.

Sklo se roztříští o zeď, na zemi je plno vody a střepů. Daniel se k nim rozběhne, Almira se odvrátí, ale Indie ji několikrát uhodí pěstí do zad, dokud je kurátor od sebe neodtrhne.

„Ovládejte se, ksakru!“ křikne na ně.

„Almira je hnusná píča, protože...“

„Uklidni se, Indie,“ vyzve ji Daniel a popadne ji za ruku.

„Už jsme o tom spolu mluvili — pamatuješ?“

„Jo,“ přitaká dívka klidněji.

„Jsi přece hodná holka,“ pokračuje s úsměvem kurátor.

Indie přikývne a společně s Almirou sbírá střepy.

„Já dojdu pro vysavač,“ nabídne se Daniel a zmizí.

Dveře se za ním zavřou s takovým prásknutím, až se na stěně otřeše obrázek s motivem od Carla Larssona.

„Měla Miranda nějaké nepřátele?“ spustí zhurta Gunnarsson.

„Ne,“ odfrkne Almira.

Indie zašilhá po Joonovi.

„Teď mě poslouchejte, dámy!“ pronese zvýšeným hlasem Gunnarsson. „Odpovídat budete pouze na naše otázky a svoje sprostoty a ječení si laskavě nechte napotom. Copak je to takový problém?“

„Záleží na tom, na co se budete ptát,“ odpoví klidně Karolína.

„A mně se zrovna chce ječet,“ zamumlá vzdorně Lu-Čchu.

„Pravdu, nebo lež?“ ušklíbne se Indie a ukáže prstem na Joonu.

„Pravdu,“ řekne Joona.

„Výslech tady vedu já,“ zaprotestuje Gunnarsson.

„Co znamená tohle gesto?“ zeptá se Joona a zakryje si obličej rukama.

„Co? To nevím,“ odpoví Indie. „Vicky s Mirandou tak občas blbly...“

„Já už nemůžu,“ skočí jí do řeči Karolína. „Tys Mirandu neviděla, ležela v posteli a ruce měla přesně takhle, kolem byla strašná spousta krve, všude byla krev a...“

Hlas se jí zlomí v pláči. Pak k ní zamíří psychologka a tlumeně ji konejší.

„Kdo je Vicky?“ zeptá se Joona a vstane z křesla.

„Jedna z nejnovějších pacientek tady v...“

„Ale kde ksakru je?“ vyhrkne Lu-Čchu.

„Kde je její pokoj?“ zeptá se rychle komisař.

„Zřejmě vzala roha a vypadla za tím svým nabíjíkem,“ prohlásí jedovatě Tuula.

„Navečer nás obyčejně nacpou diazepamem a spíme jako zabitý...“

„O kom to teď mluvíme?“ zeptá se podrážděně Gunnarsson.

„O Vicky Bennetové,“ odpoví Karolína. „Neviděla jsem ji celý...“

„Tak kam se zdejchla?“

„Vicky má hrozně dlouhý jméno a to mě neba,“ rozchechtá se Lu-Čchu.

„Vypněte tu televizi!“ vyštěkne nervózně Gunnarsson. „Chci, abyste se všechny uklidnily a...“

„Moc se tu nerozkřikujte!“ zaječí Tuula a přidá hlasitost.

Joona si dřepne vedle Karolíny a s vážným výrazem jí pohlédne do očí.

„Který je její pokoj?“

„Ten poslední, na konci chodby,“ odpoví Karolína.

Joonu vyjde z chatky a vyrazí přes dvůr. Potká kurátora s vysavačem, pozdraví techniky a dlouhými kroky pokračuje po schodech do hlavní budovy. Uvnitř je tma, světla jsou zhasnutá, nášlapné tabule se lesknou jako slída.

Jedna dívka chybí, přemítá komisař. Nikdo ji neviděl. Možná zmizela během všeobecného pozdvižení, možná se jí ostatní snaží krýt.

Ohledání místa činu teprve začalo, technici ještě nepropátrali všechny pokoje. Už dávno měli obrátit celý Birgittin dvůr vzhůru nohama, ale nebyl čas, události nabraly příliš rychlý spád.

Pacientky jsou vystresované a vyděšené.

Měl by tu být někdo z Bílého kruhu bezpečí.

Policie potřebuje posily; na místě činu je zjevný nedostatek techniků i dalších zdrojů.

Joonu se otřeše při pomyslení, že se pohřešovaná možná skrývá ve svém pokoji. Třeba něco viděla a byla tak vyděšená, že se neodvážila vystrčit nos.

Komisař se ubírá chodbou k dívčím pokojům.

Dřevěné stěny a trámy tu a tam zapraskávají, jinak je v domě naprosté ticho. Ve výklenku spatří pootevřené dveře bez kliky. Uvnitř v posteli leží mrtvá dívka s rukama na očích.

Vtom Joonovi bleskne hlavou, že na veřejích dveří ve výklenku byly tři vodorovné rudé čáry. Krev rozmazaná třemi prsty, ale otisky žádné. Zaznamenal je, byl však příliš zaujat snahou logicky zpracovat první dojem z místa činu a neuvědomil si, že na téhle straně by žádná krev být neměla. Stopy nevedly k východu, pryč od oběti, nýbrž opačným směrem, k pokojům pacientek. Zem je pokrytá různorodou změť rozšlapaných otisků holínek, bot a bosých chodidel, ale tyhle tři pruhy jasně míří dále do chodby.